ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΒ΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΣΕΙΡΑ Α΄

ΕΚΔΗΛΩΣΗ 7η

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ – ΠΕΡΙΛΗΨΗ – ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Συνεχίζουμε μετά τις διακοπές του Πάσχα τις δύο σειρές του ΚΒ΄ Κύκλου των Σεμιναρίων ΙστορικοΦιλοσοφικού Λόγου, οι οποίες θα επεκταθούν σύμφωνα με νέο πρόγραμμα που θα ανακοινωθεί σύντομα. **Το 7ο Σεμινάριο της Σειράς Α΄ θα πραγματοποιηθεί κατά το αρχικό πρόγραμμα την Πέμπτη 15 Απριλίου στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης**
.

Ο γενικός τίτλος της Σειράς Α΄ είναι:

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ ΧΩΡΑ:

ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ;

Η Σειρά είναι επιπρόσθετα ένας διαρκής σχολιασμός των τρεχουσών εξελίξεων. Οι θεωρίες

αποδεικνύονται ελεγχόμενες και οι προβλέψεις επαληθεύονται εν ριπή οφθαλμού. **Οι αφορισμοί για το «Νέκρωμα και το Μέγα Μάταιο Παρωχημένο» που έστειλα πριν το Πάσχα σαν μέρος των «Παράλληλων Στοχασμώ ν 1», βρήκαν προφητική εφαρμογή πριν ο αλέκτωρ λαλήσει**

.

Η Ευρωζώ νη αποδομείται προσπαθώ ντας να επιδείξει συνοχή μέσω κάποιας αλληλεγγύης. Οι διάφορες ροπές εντός της ενεργοποιούνται και προκαλούν σπασμωδικές αντιδράσεις και φαιδρά αποτελέσματα. Η Ευρωζώ νη χάνει τη σοβαρότητά της προσπαθώ ντας να κρατηθεί ενωμένη βάσει σαθρώ ν αρχώ ν. Η αλληλεγγύη, και μάλιστα η οικονομική αλληλ-εγγύη, είναι αποτέλεσμα, και όχι αιτία, της συνοχής ενός συστήματος. Τι είδους σοβαρότητα έχει μια ένωση ανεξάρτητων και αυτοκυριάρχων χωρώ ν, που τα μέλη της δίνουν οικονομικές εγγυήσεις μεταξύ των; Όρος απαράβατος όταν συνεστήθη η Νομισματική Ζώ νη ήταν ακριβώ ς να μη γίνεται αυτό επ' ουδενί λόγω. Με τις πρόσφατες αποφάσεις άρχισε η διάλυση της Ευρωζώ νης – οι εξελίξεις αυτές έχουν το απαιτούμενο triggering effect σε κάτι που είναι από τη φύση του προκαθορισμένο. Έτσι και ο Siegfried αγωνίζεται επί ματαίω, και ο Καραγκιόζης δεν πρόκειται φυσικά να κερδίσει τίποτα, όπως προείπα. Ως προς τους λοιπούς πολλούς χαμένους (που όλο και περισσότερο καραγκιοζοφέρνουν), ισχύει δαιχρονικά η περιφρονητική αναφορά του Bismarck για όσους επικαλούνται την «Ευρώ πη» όταν δεν τολμούν να μιλήσουν για τα συμφέροντα της πατρίδας τους.

Ο Βρυκόλακας του Νεοελληνισμού, το Κράτος-παραμόρφωμά του και η Ηγετική Αναξιοκρατία του σφαδάζουν. Τους είδε το φως! Η απελευθέρωσή μας εγγίζει. Η επανάσταση των δημιουργώ ν έρχεται για να αναστήσει την Ελλαδα με ένα συγκλονισμό Ελληνισμού.

Ο Νεοελληνισμός είναι ένα νέκρωμα και η Νέα Ελλάδα μια αποτυχημένη χώρα (failed state). Χρειάζεται λοιπόν στρατηγική κυριολεκτικά αναγέννησης αν είναι να ιδρυθεί ένα αληθινό Κράτος. Και αυτός είναι ο ρόλος της φιλοσοφικής πολιτικής που τονίζω – να δείξει την πρακτική σοφία της θεωρητικής γνώσης. Ο Λόγος του όντος δεν είναι μόνο θεωρητικός – ούτε θα μπορούσε να είναι. Είναι και ενεργός, πρακτικός και πραγματιστικός. Ο κλασσικός λόγος της φιλοσοφίας δεν είναι αερολογία. Αερολογία αναιδής και απεχθές κένωμα είναι ο λόγος του Νεοελληνισμου, ο «πνευματικός» και ο πολιτικός και ο θρησκευτικός και ο οικονομικός λόγος του.

Αρχίσαμε τη Σειρά Α΄ με μια ανατομία του Νεοελληνικού Πολιτιστικού και Κρατικού Νεκρώματος. Πρέπει να ξέρουμε εις βάθος τι προκάλεσε τον θάνατο του πτώματος για να σχεδιάσουμε ρεαλιστική αγωγή νεκραναστάσεως. **Στην πραγματικότητα, η επισυμβάσα κατάληξη της μακρότατης τερματικής κρίσης του Νεοελληνισμού είναι θετικό γεγονός, αν αναλογιστούμε και εκτιμήσουμε δεόντως τη σκληρότητα του όντος. Τώ ρα μπορούμε να επανιδρύσουμε εξ υπαρχής Ελληνικό Κράτος και να επανασυστήσουμε εκ βάθρων Ελληνικό Βίο. Τόσο μάλλον όσο το Άνυσμα της Ιστορίας στο μεγαλοδύναμο Νυν δείχνει προς το Κλασσικό και τον Ελληνισμό ως τρόπο σκέψης και διάρθρωση αξιώ ν.**
Μελετήσαμε αυτή την ευνοϊκή ιστορική συγκυρία στις γεωπολιτικές και ιδεολογικές-πολιτιστικές συνιστώσες της.

Διαπιστώσαμε εν συνεχεία τους γενικούς όρους και συνθήκες που πρέπει να πληροί μια στρατηγική αναγέννησης υπό τις δεδομένες περιστάσεις. **Η στρατηγική χρειάζεται να είναι συνολική, ριζοσπαστική, ειδωλοκλαστική και ελευθεροκεντρική. Πρέπει δηλαδή να έχει σχέδιο εναρμονισμένο για κάθε βασικό τομέα και πτυχή της κοινωνικής συνύπαρξης, να μην είναι βαθμιαία και ήπια αλλά απότομη και δραματική, να σπάει τα είδωλα του ΝεοΕλληνισμού και να απελευθερώ νει όλα τα ανθρώ πινα συστήματα της κοινωνίας μας.**

Από την 4η συνάντησή μας ξεκινήσαμε την ανάλυση και εξειδίκευση της απαιτούμενης

στρατηγικής κατά τομέα. Και πρώτα συναγάγαμε τον χαρακτήρα και τις λειτουργίες του Κράτους που χρειάζεται να ιδρύσουμε. Δεύτερον, καθορίσαμε τη βέλτιστη πολιτειακή συγκρότησή του. Και τρίτον, στο τελευταίο προ του Πάσχα σεμινάριο, αναλύσαμε την απαιτούμενη πολιτιστική επανάσταση προς ενεργοποίηση του Ελληνισμού.

Η πολιτιστική ταυτότητα μιας κοινωνίας θεμελιώνεται πάνω σε έναν ορισμένο τρόπο σκέψης και σε μια αξιολογική κλίμακα. Αυτές οι δυο βάσεις δίνουν μια κοσμοθεωρία (μια αντίληψη της πραγματικότητας) και μια βιοθεωρία (μια αντίληψη της ανθρώπινης ζωής) που συνιστούν μαζί τον ουσιαστικό πολιτιστικό χαρακτήρα του κοινωνικού γίγνεσθαι σε μια χώρα.

Για τον πανταχού και πάντοτε παρόντα και ενεργό κλασικό Ελληνισμό όλα ξεκινούν και τελειώνουν στο ον. Τίποτα δεν υπάρχει εκτός αυτού που υπάρχει. Η πραγματικότητα είναι εξ ορισμού αυθυπόστατη και αυτόνομη, το μέγιστο φυσικό σύστημα. Τίποτα δεν είναι εξωτερικό ως προς αυτή. Η ύπαρξη του όντος δεν είναι ένα πρόσθετο γεγονός επί της ουσίας του. Δεν υπάρχει πρώτα ένα περιεχόμενο του είναι (το τι του είναι, η ουσία του όντος) και μετά προστίθεται η ύπαρξη σε αυτό το περιεχόμενο για να αποτελεσθεί το πλήρες ον, αυτό το κάτι που υπάρχει (όπως συνέβαινε σε μορφές Σχολαστικισμού). Ούτε πάλι εξ αντιθέτου προηγείται η ύπαρξη και αυτή μετά δημιουργεί ένα περιεχόμενο για τον εαυτό της, την ουσία της ταυτότητάς της (όπως σε τύπους Υπαρξισμού). Αλλά το ον υπάρχει επειδή είναι αυτό που είναι και με το να είναι αυτό που είναι. Η ουσία και η ύπαρξη του όντος είναι δυο όψεις του αυτού νομίσματος. Η ουσία υπάρχει αναγκαία όπως και η ύπαρξη αναγκαία είναι ύπαρξη της ουσίας. Με σύγχρονη φρασεολογία, το είναι της ύπαρξης και το είναι του κατηγορήματος συμπίπτουν στο αυτό αριθμητικά γεγονός και στον αυτό λόγο, ενώ διαφέρουν μόνο στην έμφαση: η ύπαρξη λέει ότι «το ον **είναι** κάτι», το δε είναι του κατηγορήματος λέει ότι «το ον είναι
κάτι
».

Υπάρχει ένας βαθύτερος λόγος για αυτήν την ταύτιση. Ο θεμελιώδης όρος και η απόλυτη συνθήκη για την ύπαρξη είναι η μη αυτοαναίρεση. Τίποτα εκτός της δεν μπορεί να ακυρώσει την ύπαρξη, αφού το εκτός ύπαρξης, το άλλο της ύπαρξης, είναι η ανυπαρξία, και η ανυπαρξία είναι και απόλυτη αδυναμία: δεν μπορεί να δράσει τίποτα. Ανυπαρξία, άρση δηλαδή της ύπαρξης, προκαλεί επομένως η εσωτερική καθαρή αντίφαση. Ή, καλύτερα, όρος της ύπαρξης είναι η απουσία ρήγματος εντός της, η απουσία οποιασδήποτε αντίφασης. Αντίφαση δεν είναι βεβαίως όποια αντίθεση αλλά η μη εναρμονισμένη αντίθεση, το ανολοκλήρωτο και ασύμβατο μιας αντίθεσης. Το υπάρχον είναι **ένα** κάτι, όσο είναι και ένα
κάτι
. Η ύπαρξη του όντος είναι η ενότητά του. Οσο σύνθετο και να είναι το ον, είναι ένα κάτι: η ενότητα το αίρει στην ύπαρξη από το μηδέν, από το

μηδε-έν.
Η αρμονία και ενότητα είναι λοιπόν απόλυτες συνθήκες της ύπαρξης. Η απουσία ρωγμής στο εσωτερικό του όντος, η απόλυτη συμβατότητα και συνεκτικότητα των στοιχείων, μερών και μελών του, η οργανική λοιπόν συνοχή και ενότητά του, το κάνουν να υπάρχει. Άρα η ύπαρξη καθορίζει τη μορφή του υπάρχοντος για να υπάρχει. Ή, μάλλον, η μορφή της αρμονίας και της ενότητας υπάρχει αναγκαία.

Έτσι από την ύπαρξη του όντος προκύπτει η μορφή του. Και η μορφή του συνιστά (όπως έχουμε αναλύσει πολλές φορές) την ουσία του. Γι' αυτό λοιπόν ουσία και ύπαρξη είναι αχώ ριστοι πόλοι του όντος.

Η αρμονία του όντος συνεπώ ς δεν είναι ιδεώ δες ή εσχατολογικό τέλος αλλά η σκληρή πραγματικότητα της ύπαρξης. Από αυτήν προκύπτει η θεωρία της γενικευμένης δυναμικής ισορροπίας ενός (αυθύπαρκτου, αυτόνομου και αυτορρυθμιζόμενου) φυσικού συστήματος. Η αρμονία του όντος είναι η τάξη της πραγματικότητας. Η ύπαρξη αποτελεί αναγκαία έναν «Κόσμο».

Οι επιπτώσεις αυτής της οντολογίας της ύπαρξης είναι εξαιρετικά σημαντικές, αφού καλύπτουν εξειδικευόμενες όλο το πλάτος και βάθος της πραγματικότητας. Είδαμε στο προηγούμενο σεμινάριο τί συνεπάγονται για τους δύο θεμελιώδεις άξονες της πολιτιστικής ταυτότητας μιας κοινωνίας.

Η σκέψη δεν είναι μια υποκειμενική διεργασία. Το υποκείμενο δεν είναι ένα «μάτι» ή ένας «καθρέπτης» εκτός αντικειμένου και απέναντι από, ή υπέρ, την πραγματικότητα. Ο Νους δεν είναι άλλο τι παρά την πραγματικότητα. Ο άνθρωπος (με σώ μα, ψυχή και νου) είναι μέσα στην πραγματικότητα, ένα (ιδιαίτερο) μέρος της. Έχει τις ίδιες αρχές και στοιχεία με αυτήν. Η κοσμική τάξη του όντος είναι και η δική του νομοτέλεια. Η σύνδεσή του με την πραγματικότητα είναι το πρωταρχικό δεδομένο, όχι το ζητούμενο. Η απορία της μεθόδου για την αλήθεια, το πρόβλημα δηλαδή του τρόπου αποκατάστασης ορθής επαφής και επικοινωνίας με την πραγματικότητα, είναι μια τραγική απάτη που εμοίρανε τον Ευρωπαϊκό υποκειμενισμό. Το πραγματικό πρόβλημα είναι η δυνατότητα του μη όντος και του ψεύδους, όχι του όντους και της αλήθειας. Αυτή η αντιπαράθεση, με τις αιτίες της και τα συνεπακόλουθά της, ορίζει και διαχωρίζει τον Ελληνισμό από τον Ευρωπαϊσμό.

Το ον είναι εναρμόνιο και ορίζεται από μια ενύπαρκτη τάξη που ταυτόχρονα συνιστά τη μορφή του και εγγυάται την ύπαρξή του. Η αρμονία του όντος και η κοσμική τάξη της πραγματικότητας είναι η νοητότητα της ύπαρξης. Το ον και το νοητόν συμπίπτουν. Η εναρμόνια φυσική Τάξη είναι η διαφάνεια του όντος, είναι το φως της πραγματικότητας, είναι ο νους της ύπαρξης. Σκέψη είναι η ακτινοβολία του όντος, όχι καμιά επείσακτη αρχή υποκειμενικής ενέργειας που μοχθεί να «συλλάβει» την πραγματικότητα. Το άτομο (και ο ατομικός νους του) μοχθεί να «χωρέσει» την πραγματικότητα όπως αυτή αποκαλύπτεται. Όταν, με τον κατάλληλο συντονισμό των εσωτερικώ ν δομώ ν στοιχείων και αρχώ ν προς την τάξη των ομοούσιων κοσμικώ ν στοιχείων και αρχώ ν, «εγώ νοώ », στην πραγματικότητα αυτό που γίνεται είναι η φανέρωση του όντος μέσα μου. Εγώ νοώ = το ον ακτινοβολεί το φως του σε ένα μέρος του που συμβαίνει να ειμαι εγώ . Δεν «σκέπτομαι» αυστηρώ ς ειπείν, αλλά «η ύπαρξη σκέπτεται εντός μου» = το ον αποκαλύπτεται ως φως, ως εναρμόνια τάξη. Αυτό είναι το βαθύτερο νόημα του Παρμενίδειου αφορισμού ότι το νοείν και το είναι ταυτίζονται. Στον βράχο αυτόν της οντολογικής νοητότητας συντρίβεται το Καρτεσιανό cogito και το Καντιανό υπερβατολογικό υποκείμενο και ολος ο Ευρωπαικός υποκειμενισμός.

Το νοείν είναι «πεφατισμένο» στο ον (Παρμενίδης). Η σκέψη συντελείται στο ον, όχι σε κανένα αλλότριο υποκείμενο. Ο νους μου την σκέπτεται ως ον- η μάλλον η σκέψη διεξάγεται στο νου μου ως αποκάλυψη της πραγματικότητας εκεί στο συγκεκριμένο ον. Η αντικειμενικότητα αυτή της σκέψης εδράζει και τη «διϋποκειμενικότητα». (Η διατύπωση δεν είναι δόκιμη κλασικά, αλλά κάνω παραχώ ρηση στη νεωτερικότητα. Η αγεφύρωτη αντίθεση αντικειμενικού – υποκειμενικού είναι Ευρωπαϊστικός φλήναφος). Οι άνθρωποι μπορούμε να επικοινωνούμε γιατί ο Λόγος είναι κοινός, ως ταυτόσημος με την κοσμική τάξη, την αρμονία του όντος. Το ψεύδος είναι σαν ένα όνειρο όταν κοιμόμαστε – συμβαίνει όταν αποχωριζόμαστε από τον κοινό λόγο του όντος, όταν δηλαδή το ον δεν αποκαλύπτεται αλλά κρύβεται μέσα μας. Τότε ζούμε σαν να έχουμε δική μας φρόνηση. «Του δε λόγου εόντος ξυνού, ζώ ουσι οι πολλοί ως ιδίαν έχοντες φρόνησιν» αφώ ρισε ο Ηράκλειτος. Αυτό είναι προληπτική καταδίκη του υποκειμενισμού περισσότερο από 2000 χρόνια πριν εμφανισθεί συστηματικά με τη νεωτερική Ευρώ πη.

Υποκειμενισμός και σχετικισμός είναι αδύνατες στάσεις στο κλασσικό πλαίσιο του Ελληνισμού. [Η Σοφιστική είναι εναλλακτική οδός προς τη φυσικότητα. Το Πρωταγόρειο ρητό «πάντων χρημάτων μέτρον εστιν άνθρωπος, των μεν όντων ως εστιν, των δε μη όντων ως ουκ έστιν» επανάγει την αναφορά στη φύση και την τελειότητα του ανθρώπου και στη χρήση των πραγμάτων. Ο Ελληνικός Σκεπτικισμός μιγάς απότοκος Ελεατικής απολυτότητας, Πλατωνικής ακρίβειας και Σωκρατικής ειρωνείας, εκυμαίνετο μεταξύ μοναδικής τέλειας γνώσης, ελεγκτικής άλλων θέσεων και διαλεκτικής εριστικής].

Υποκειμενισμός και σχετικισμός είναι συμφυείς με τον Ευρωπαϊκό τρόπο σκέψης, ο οποίος στερείται οντολογίας της ύπαρξης. Εδώ ο Λόγος του Όντος υποκαθίσταται από έναν ατελέσφορο Λόγο περί Μεθόδου. Αλλά κανένας μεθοδολογικός ορθολογισμός (Γαλλικός τύπος) δεν μπορεί να θεραπεύσει τη βλάβη που προκαλείται από την απεξάρτηση του υποκειμένου της σκέψης από την οντολογική νοητότητα. Όπως και κανένας εμπεριστατωμένος εμπειρισμός (Αγγλικός τύπος) ή ηρωική αρχολογία (Γερμανικός τύπος) δεν φτάνει επίσης για την αποκατάσταση της αποκολληθείσας επαφής και διασπασθείσας ενύπαρξης ανθρώπου και πραγματικότητας.

Παράλληλες πλησμονές του είναι σε πληρότητα ύπαρξης χαίρει ο κλασικός άνθρωπος, και αντίστοιχα πάθη ανολοκληρωσίας σε ελλειμματικό είναι πάσχει ο νεωτερικός, στον πρακτικό τομέα της κοινωνικής συμβίωσης, όπως και στον θεωρητικό.

Όπως ύπαρξη είναι αυτή η ίδια η αρμονία του όντος και δεν χρειάζεται εξωγενής προσθήκη σε ένα κάτι (σε ένα περιεχόμενο του είναι) για να υπάρξει αυτό. Όπως επίσης, και συνεπώ ς, αλήθεια είναι αυτή η ίδια η αλληλοσυναρμογή και απόλυτη συμβατότητα, συνοχή και συνέπεια των μερώ ν σε μια εικόνα (= αποκάλυψη) της πραγματικότητας στη νοερή σκέψη, και δεν απαιτείται εξωτερικό κριτήριο (μεθοδολογικό, εμπειρικό ή ηρωικό) ανταπόκρισης με την πραγματικότητα που να κάνει αληθινή μια θεωρία, αλλά την αλήθεια της εγγυάται αυτή η ίδια η εσωτερικά εναρμονισμένη μορφή της όταν συμπίπτει με την κοσμική τάξη εν γένει και εν μέρει. Έτσι και την ευδαιμονία (δηλαδή το καλώ ς είναι) του ανθρώ που εξασφαλίζει αυτή η ίδια η τελειότητα της ουσίας του (= της πλήρους μορφής του) από μόνη της, χωρίς την ανάγκη συνδρομής από εξωγενείς δεοντολογικούς κανόνες των οποίων η τήρηση να αίρει τον άνθρωπο στο αγαθό ανεξάρτητα από την εναρμόνιση της συνολικής φύσης του προς την τάξη της πραγματικότητας και την αρμονία του όντος. Και όχι μόνο αυτό. Αλλά και μόνο έγκυρο δέον για τον άνθρωπο είναι ακριβώ ς η μέγιστη αυτοπραγμάτωσή του, η τελείωση της ορίζουσας

δυνατοτήτων που συνιστά τον ιδιαίτερο και προσωπικό χαρακτήρα της ανθρώ πινης φύσης στην περίπτωση του κάθε συγκεκριμένου ατόμου. Δέον δηλαδή δεν είναι κάτι εξωγενές προς το ον (είτε θεόθεν επιπεμπόμενο είτε ανθρωπόθεν επιβαλλόμενο), αλλά αυτή αύτη η ουσία του όντος στην τελειότητά της. Δέον είναι το τέλειο ον.Ύπατο καθήκον του ατόμου είναι η τελείωση του εαυτού του. Δέον, καθήκον και συμφέρον συμπίπτουν έτσι σε μια υπόσταση ιερού εγωισμού.

Με την οντολογική αυτή θεμελίωση της ηθικής δεοντολογίας συνάδει και η κλασική εδραίωση της πολιτικής κοινωνιολογίας. Η συνύπαρξη, συμβίωση και συνέργεια των ανθρώπων σε μια κοινωνία υπαγορεύεται από το ίδιο ατομικό συμφέρον εκάστου εξ αυτών όπως έχουμε πολλαχώς αναλύσει. **Η μέγιστη αυτοπραγμάτωση του ατόμου στην κοινωνία προϋποθέτει συνθήκες οξύτατου ανταγωνισμού. Με κλασική διατύπωση αυτό συνιστά την προστακτική της αριστείας: «αιέν αριστεύειν και υπείροχον έμμεναι άλλων».Έχω εξηγήσει ότι η προστακτική αυτή (προβολή στο κοινωνικό επίπεδο της οντολογίας ενός φυσικού συστήματος), αντί να διασπά τη συνοχή της κοινωνίας, αντιθέτως την συνέχει στο έπακρον, χωρίς ανάγκη ιδιαίτερου καταναγκασμού και συμβατικώ ν κανόνων αμοιβαίας συμπεριφοράς. Η δεοντολογία της αριστείας ως υπέρτατης αξίας και το συνάδον προς αυτήν κοινωνικό πλαίσιο ανταγωνισμού προεκτείνονται ιδεολογικά σε ένα γενικευμένο Αγωνιστικό Ιδεώ δες της Ζωής. Αγώ νας είναι η τροπικότητα της ύπαρξης ενός όντος στην κυριαρχική επιδίωξή του μέγιστης αυτοπραγμάτωσης, δηλαδή βέλτιστης τελειοποίησης της ορίζουσας των δυνατοτήτων του.**

Αγώ νας και αρμονία δεν αντιστρατεύονται το ένα το άλλο αλλά ταυτίζονται και συμπίπτουν στην ενέργεια της δύναμης του όντος. Η αρμονία της ύπαρξης δεν είναι αργή, αλλά μοναδική δεξαμενή ενέργειας, αφού αυτή συνιστά τη δύναμη του όντος. Κάθε δυσαρμονία είναι ένα παραμόρφωμα που δεν ασχημαίνει απλώ ς το ον, αλλά το αδυνατίζει και του μειώ νει την παραγόμενη ενέργεια. Η λειτουργικότητα είναι αποτέλεσμα της ευ-μορφίας: η εναρμόνιση των μερώ ν και μελώ ν σε ένα όλο, και των στοιχείων σε ένα σύνθετο σύνολο, συνιστούν τη λειτουργικότητά του. Κάθε δομικό ή στοιχειακό ελάττωμα της μορφής προκαλεί δυσλειτουργία. Κάλλος και ωφελιμότητα πάνε μαζί στην τάξη του κόσμου: η αποτελεσματικότητα είναι προϊόν της αρμονίας .

Η προστακτική της αριστείας, το καθεστώ ς γενικευμένου κοινωνικού ανταγωνισμού υπό συνθήκες πραγματικής ελευθερίας σε ένα φυσικό ανθρώ πινο σύστημα, και το αγωνιστικό ιδεώ δες της ζωής προσφέρουν μέγιστη απόδοση ατομικά και συλλογικά. Εξασφαλίζουν αυτόματα και αντικειμενικά την ορθολογική κατανομή πόρων και ρόλων στην κοινωνία για την οποία μοχθούν επί ματαίω όλα τα παρεμβατικά ιδεολογήματα. Επιπλέον επιτυγχάνουν αυτόν τον σκοπό ενώ

ταυτόχρονα εγγυώ νται συνθήκες πραγματολογικής δικαιοσύνης.

Εξήγησα σε άλλο κείμενο συνοπτικά πώ ς ακριβώ ς αυτό που συνιστά την ταυτότητα της ουσίας, και άρα θεμελιώ νει τη δύναμη ενός όντος, είναι το ίδιο που θέτει τα όρια της ενέργειάς του σε σχέση με τα άλλα όντα. Ο όρος της ουσίας του όντος δίνει και το όριο της δράσης του. Σε αυτήν τη διττή λειτουργία του πέρατος αγκυρώ νεται ασφαλώ ς η ουσιαστική δικαιοσύνη. Το πεδίο άσκησης της ενέργειας ενός όντος, η αντικειμενικά θεμελιωμένη δικαιοδοσία του, ορίζεται από τη συγκεκριμένη φύση του, και κάθε υπέρβαση του σχετικού ορίου συνεπάγεται, λόγω της υπερέκτασης και υπερέντασης που προϋποθέτει, αποδυνάμωση του όντος και βλάβη της ουσίας του. Σε αυτό συνίσταται ο βαθύτερος λόγος του Πλατωνικού δόγματος ότι ο αδικώ ν ζημιώ νει περισσότερο τον εαυτό του από όσο βλάπτει τον αδικούμενο. Έτσι, σε ένα φυσικό σύστημα η δικαιοσύνη επικρατεί αυτομάτως, αφού εκεί αναγκαστικά το κάθε ον (στην περίπτωση ενός ανθρώπινου συστήματος, το κάθε άτομο) περιορίζεται (με τη φρόνησή του ή με την ενδογενή τιμωρία του) στη «μοίρα» του, στο πεδίο δηλαδή ενέργειας και την δικαιοδοσία που αντιστοιχεί στην ορίζουσα των δυνατοτήτων του, ή με άλλα λόγια στον τομέα όπου διακρίνεται ως καλύτερο όταν δραστηριοποιηθεί. Με αυτόν τον τρόπο η ορθολογική κατανομή πόρων και ρόλων αναδεικνύεται όχι μόνον η αποτελεσματικότερη, όχι μόνον ταυτόχρονα η δικαιότερη, αλλά και αυτόματη, εφόσον έχουμε να κάνουμε με ένα φυσικό, ελεύθερο σύστημα. **Η ορθολογική αυτή κατανομή μέσων και αρμοδιοτήτων είναι η κατ' αξίαν εκάστω, στον καθένα κατά την αξία του = κατά την ορίζουσα των ικανοτήτων του. Και σε αυτό συνίσταται η αληθινή κοινωνική δικαιοσύνη.**

[Βέβαια προς αυτή την κοινωνική δικαιοσύνη αντιπαρατίθεται η νομική δικαιοσύνη που αφορά στις ιδιωτικές αντιδικίες των ατόμων και στην τήρηση ενός ίσου κανόνα στις μεταξύ τους σχέσεις ικανού να εμποδίζει τον βιασμό της βούλησης, τον εξαναγκασμό της δράσης και την εξαπάτηση του ενός από τον άλλο. Τη διάκριση κάνει σχηματικά ήδη ο Θουκυδίδης στον Επιτάφιο του Περικλέους μεταξύ ισονομίας στα ιδιωτικά και αξιοκρατίας στα δημόσια. Την επεξεργάζεται αναλυτικά ο Αριστοτέλης, προσθέτοντας και μια τρίτη δικαιοσύνη, την οικονομική που συνίσταται στην ισάξια ανταλλαγή αγαθών. Για την αναλυτική μελέτη της γ ενικής
θεωρίας
,
δείτε
, Apostolos L. Pierris,
Value and Knowledge, The Philosophy of Economy in Classical Antiquity
, 2000, Chapter 3
(The Theory of Merit, Status and Property (Aristotle): Social and Legal Justice, Weighted and Unweighted Equality in Dealings)
και
Chapter 4

(The Utility Theory of Value and Money (Aristotle): Economic Justice, Inversely Weighted Equality in Quantity according to Merit)
–
Το
«
κατ
’
αξίαν
»
ως
απόλυτη
ουσία
της
δικαιοσύνης
εν
γένει
θεσμοθέτησε
διεξοδικά
ο
Στωϊκισμός
].

Ο ΝεοΕλληνισμός ουδέποτε απέκτησε ορισμένη πολιτιστική φυσιογνωμία. Όχι μόνο αποξενώ θηκε στην πραγματικότητα τελείως από τον Ελληνισμό (τον οποίο αναισχύντως επικαλείται σε ρητορικές πομφόλυγες και κορυφώ σεις υποκρισίας και αναξιοπιστίας), αλλά και η μίμηση των ευρωπαϊκώ ν πραγμάτων έμεινε απλός πιθηκισμός, ενώ συγχρόνως διεστράφη προς εξυπηρέτηση ενός εγχώ ριου συστήματος διεφθαρμένου κρατισμού και ανίκανης φεουδαρχίας. Ανέλυα αληθινά και προφητικά εξήγγελα το 1984 για τα «ΝεοΕλληνικά Πάθη» και τον «ΝεοΕλληνικό Λοιμό». (Το κειμενο θα σας αποσταλεί χωριστά προσεχώς ως
Occasional
Paper

, «Παράλληλοι Στοχασμοί 2»).

Το ΝεοΕλληνικό Παραμόρφωμα επιδεικνύεται φανερότερα και ριζικότερα στην πολιτισμική του ανυποστασία και ανυποληψία. Από τους δύο θεμελιώδεις άξονες μιας πολιτιστικής ταυτότητας, πρώτον **συγκροτημένος τρόπος σκέψης δεν προέκυψε από το παραμόρφωμα. Μια άλλοτε άλλη συρραφή πιθηκισμώ ν Ευρωπαϊκώ ν τροπικοτήτων, σε ένα ενστικτώ δες πλαίσιο αντιπαλευόντων κλασσικώ ν και ορθόδοξων, Ελληνικώ ν και Βυζαντινώ ν ροπώ ν, έμεινε χωρίς ανάπτυξη – ένα ανολοκλήρωτο παράθεμα ετερόκλητων, ανεπεξέργαστων στοιχείων που δεν χωνεύτηκαν και δεν εξέθρεψαν γόνιμη περιωπή. Δεν υπάρχει Νεοελληνικός Λόγος, γι' αυτό και δεν υπάρχει ουσιαστικός Διά-λογος. Καλλιεργείται εσκεμμένα ασάφεια σε όλα, οι έννοιες και οι ιδέες καταντούν κενές αφαιρέσεις για να μπορούν να παίρνουν το σχήμα που χρειάζεται κάθε φορά το Σύστημα για να συγκαλύπτει τις πομπές του.**

Ως προς τον δεύτερο θεμελιώδη πολιτισμικό άξονα, **η κίβδηλη αξιολογία του Νεοελληνικού παραμορφώ ματος θεμελιώ νεται πάνω στην απαξία της πονηρίας. Πρόκειται κατά βάση για μια ψευδεπίγραφο «αξιολογία» της απάτης. Η εξαπάτηση εκδηλώ νεται παντού – και τώ ρα έγινε**
boomerang
που πλήττει τους μεγάλους διδασκάλους της πονηρίας, την Ηγετική Αναξιοκρατία της χώ ρας.
Η βασιλεία της πονηρίας είχε δύο κύριους Ηρακλείς στο Νεοελληνικό τερατούργημα: έναν αχαλίνωτο Λαϊκισμό και έναν προκλητικό Μεγαλοϊδεατισμό.
Λαϊκισμός και Μεγαλοϊδεατισμός είναι αντιφατικά μεταξύ τους, αλλά το Σύστημα τα συμβίβασε τεχνητά αποστερώντας τα (κατά την συνήθη του τακτική) από πραγματικό περιεχόμενο και μορφή και έτσι χρησιμοποιήθηκαν σαν
υποκριτικά «ιδεώδη» προς πάσαν χρήσιν.
Τέτοια εξάρθρωση της φυσικής αξιολογίας σε Αντιαξιολογία της Πονηρίας δεν θα μπορούσε να σταθεί καν, αν το Σύστημα δεν είχε τεχνηέντως θεσμοθετήσει έναν συστηματικό διαχωρισμό και αντιπαράθεση πραγματικότητας και ιδέας, του τι γίνεται και του τι πρέπει να γίνεται, μεταξύ γεγονότος και αξίας, μεταξύ όντος και δέοντος. Θα παρακολουθήσουμε το φαινόμενο αυτό να εκτυλίσσεται σε όλους τους τομείς της κοινωνικής δράσης, στην παιδεία και στην οικονομία και στην εξωτερική πολιτική. Με την ολέθρια αυτή αντιθετική διάκριση, το Σύστημα απεκδύεται των ευθυνώ ν του για τις αποτυχίες του: θέλει να πείσει ότι αποτυγχάνει γιατί εκφράζει τις Μεγάλες Ιδέες που περιφρονούνται από την τωρινή (και παντοτινή) πραγματικότητα!

Εξήγησα παραπάνω στις βασικές της γραμμές τη Θεωρία της Πολιτιστικής Επανάστασης που χρειαζόμαστε για να αναστήσουμε την Ελλάδα καθαίροντάς την από την κόπρο του Αυγεία (από το παραμόρφωμα και νυν νέκρωμα του ΝεοΕλληνικού Συστήματος) και αναγεννώντας τον Ελληνισμό.

Από τη θεωρία προκύπτει η συνθηματολογία. Στον πολιτισμό κατ' εξοχήν χρειάζεται Ειδωλοκλασία για μια νέα αρχή.

- **Να συντρίψουμε το Είδωλο του ΝεοΕλληνισμού**.Τίποτα πραγματικά κλάσεως δεν παρήχθη από το παραμόρφωμα, ούτε θα μπορούσε να γεννηθεί. Μόνο τερατογενέσεις, και εκτός τούτων ολίγιστα ποιητικά κατορθώματα εν περιθωρίω του Συστήματος. Ούτε αυτά μπόρεσαν να γονιμοποιήσουν το ευνουχικό παραμόρφωμα.

- **Να γκρεμίσουμε το είδωλο του Ευρωπαϊκού**. Δεν μας ταιριάζει και ούτως ή άλλως παρήλθε η φάση του.

- **Να πετάξουμε τα Είδωλα της Νεωτερικότητας**. Χρησιμοποιήθηκαν μόνο για την υποδούλωσή μας σε πνευματικές πέδες προς όφελος του άχρηστου Συστήματος.

- **Να ξεφορτωθούμε το Είδωλο της Ισότητας**. Η ιδέα της ισότητας στον Νεοελληνισμό διαστρέφεται σε ένα τεχνητό τέρας – είναι γενική, ασαφής και αόριστη, ώστε να παίρνει κάθε φορά το σχήμα της κατάχρησής της που βολεύει και εξυπηρετεί στην αχρηστία και τα

άνομα συμφέροντα του το Νεοελληνικό Σύστημα. Κατήντησε ταυτόσημη με τον πυρήνα ενός καταδυναστεύοντος αφόρητου Λαικισμού- υποκριτικού και αυτού ακόμη. Όχι μόνο δεν εμπόδισε, αλλά βόλεψε τη φεουδαρχική ανισότητα και την περιθωριοποίηση κάθε ικανής δύναμης στον τόπο μας. Μόνο η αξία εγγυάται ανθρωπισμό, ποτέ στην ιστορία η ιδεοληψία της ισότητας δεν τον βοήθησε. Την προστασία των αδυνάτων εκμεταλλεύονται οι ανίκανοι των Ηγετικών Αναξιοκρατιών προς ίδιον όφελος. Είναι παραλογισμός να πιστεύουν οι πολλοί ότι οι λίγοι ανίκανοι της κάθε Ηγετικής Αναξιοκρατίας θα τους προστατέψουν από τους ικανούς και άξιους. Και το πιο σημαντικό είναι ότι η ειδωλολατρία της γενικής ισότητας βασίζεται σε μια στοιχειώδη πλάνη. Το κάθε άτομο έχει μια ιδιαίτερη ορίζουσα δυνατοτήτων που το κάνει μοναδικό και ικανό σε κάποιο τομέα- αρκεί να ανακαλύψει τον εαυτό του (το δελφικό «Γνώθι σαυτόν»). Αυτό που χρειάζεται είναι η ελευθερία από καταναγκασμό οιουδήποτε είδους σε συνθήκες ισονομίας και ισότητας ευκαιριών ώστε να πραγματώσει στο μέγιστο βαθμό την ορίζουσά του, να αυτοπραγματωθεί κατά τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της συγκεκριμένης φύσης του. (Οι εξαιρέσεις πραγματικής αδυναμίας προστατεύονται χωρίς επίκληση της γενικευμένης και διαστρεβλωτικής προστατευτικής ισότητας). Εκείνο που χρειαζόμαστε είναι ελευθερία και ανθρώπινη ποικιλία, ποικιλία που είναι ούτως η άλλως φυσική και γίνεται φανερή από τις εξαιρετικές διαφοροποιήσεις των οριζουσών των διαφόρων ατόμων. Οι εχθροί της ελευθερίας βαφτίζουν ανισότητα την ποικιλία. Παράδειγμα σε ιδεολογικό επίπεδο είναι η περίφημη «ομοψυχία» του κατεστημένου στη χώρα μας και η λειτουργία των ΜΜΕ (της τηλεόρασης ιδιαίτερα) ως οργάνων προπαγάνδας του status quo .

Η ειδωλοκλασία είναι το αρνητικό της Πολιτιστικής Επανάστασης, η καταστροφή της δημιουργικής καταστροφής της. Και να το δημιουργικό θετικό της:

- **Να ξαναβρούμε και καλλιεργήσουμε τον Λόγο του όντος**: Η αλήθεια σώζει.

- **Να κάνουμε μεταξίωση των αξιώ ν**: στην κορυφή της αξιολογικής κλίμακας η αριστεία, η τελειότητα των φυσικών μορφών, η ικανότητα, το καλό, το καλύτερο, το κάλλιστο.

- **Να φέρουμε στο ιδεολογικό κέντρο το Αγωνιστικό Ιδεώ δες της Ζωής**.

- **Να φέρουμε στο κέντρο των κινήτρων την επιτυχία,** επιτυχία σε ένα ελεύθερο

σύστημα με ίσους κανόνες και ευκαιρίες για όλους, όχι τη δοτή και φτιαχτή επιτυχία της οικονομικοπολιτικής ολιγαρχίας, των κλειστών κυκλωμάτων, των παρεών τύπου μαφίας.

- **Να αγαπήσουμε τον ανταγωνισμό και τον Ιερό Εγωισμό**. Απλώς έτσι οικειωνόμαστε με τα οικεία. Ο ατομικισμός είναι συγκριτικό πλεονέκτημα του Ελληνισμού.

Στο 7ο σεμινάριο της Σειράς Α΄, αυτήν **την Πέμπτη 15 Απριλίου, στις 8.30 το βράδυ,** θα συνεχίσουμε τη συγκρότηση συνολικής Στρατηγικής Αναγέννησης με τη φυσική ακολουθία από τον Πολιτισμό στην Παιδεία. Θα δούμε πώς εξειδικεύονται οι γενικές αρχές της απαιτούμενης Πολιτιστικής Επανάστασης στον νευραλγικό χώρο της Εκπαίδευσης, στο εργαστήριο του μέλλοντος της χώρας. Ο τίτλος είναι:

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ΠΑΙΔΕΙΑΣ:

ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΙΚΑΝΟΤΗΤΩΝ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΟΛΙΣΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Οι εκδηλώ σεις της σειράς Α΄ πραγματοποιούνται κάθε Πέμπτη βράδυ στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α΄.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.